

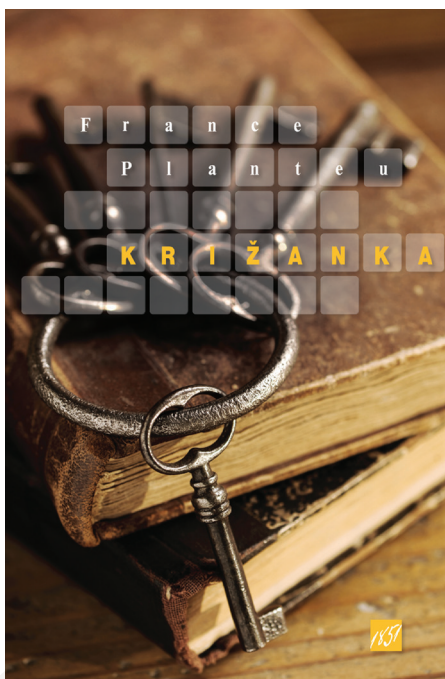

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

FRANCE PLANTEU: KRIŽANKA

Podatki o knjigi

- Naslov: Križanka
- Avtor: France Planteu
- Urednica: Mateja Kvartič Dolinšek
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 348
- ISBN: 978-961-278-465-2
- Cena: 22,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Odkrivanje skrivnosti generacij kot reševanje križanke

Andrej Palčič je povsem običajen dijak prvega letnika srednje šole. A zgodi se, da ga splet dogodkov pripelje na podstrežje njihove hiše, kjer odkrije staro zaprašeno skrinjo. Kako so povezani brezdomec izpred spomenika, razpadajoči dvorec, njegov povsem nov računalnik in skrinja, Andrej odkriva, kakor se odkrivajo polja pri reševanju križanke, korak za korakom. Pri napetem iskanju mu delata družbo simpatična prvošolka Nina in sošolec Marjan.

Ko je Andrej Palčič začel obiskovati klasično gimnazijo, se je pričelo zanj povsem novo življenje. Spoznal je veliko novih ljudi, še posebej všeč pa mu je bila Nina, tako kot on dijakinja prvega letnika, a iz sosednjega razreda, ki mu jo je predstavil sošolec Marjan. Ker je Andreju latinščina povzročala nekaj preglavic, mu je dedek za dodatne učne ure predlagal pomoč upokojenega profesorja Konrada Slančiča, ki pa ga je poleg latinščine in grščine naučil še mnogo zanimivih reči. Andrej je na poti iz šole spoznal brezdomca Antona Horvata in mu ponudil streho nad glavo, ta pa je kar naenkrat čudežno izginil in Andreju so se začele dogajati čudne reči. V podeželski vasi Šentgregor, kjer je obiskoval Nino in Marjana, se je zanj odprl nov svet in spoznal je Marjanovega stoletnega dedka Martina. Njegov oče pa je s svojim gradbenim podjetjem sklenil sodelovanje s poslovnem Georgom Salamonom, ki se je odločil prenoviti dvorec Rebenstein, dom njegovih prednikov. Usoda vseh teh ljudi se je začela prepletati, ko je Andrej na domačem podstrežju odkril staro skrinjo, v kateri se je skrival prav poseben zaklad. Zanimiva zgodba o ljudeh različnih generacij, ki s sodelovanjem lahko razrešijo marsikatero skrivnost.

O avtorju

France Planteu, rojen 7. 2. 1937 v Mariboru, je začel svet knjige odstirati že kot otrok v velikem dedkovem čebelnjaku – po dedu se je navzel tudi zanimanja za knjigo in literaturo. V

gimnazijskih letih je kot dijak Prve klasične gimnazije v Mariboru objavljaj v *Mladih potih*. Med študijem slavistike in bibliotekarstva v Ljubljani je sodeloval v literarnem društvu Mlada Ljubljana, kjer je spletel prijateljske vezi z Marjanom Tomšičem in Levom Detelo. Po diplomi je poučeval na več osnovnih in srednjih šolah, leta 1971 pa se je zaposlil kot bibliotekar najprej v Mariborski knjižnici, pozneje v Škofijski teološki knjižnici v Mariboru, po osamosvojitvi Slovenije pa kot bibliotekar in profesor slovenščine na Osnovni šoli Videm pri Ptuj.

Sodeloval in objavljaj je pri reviji *Oznanjenje*, kjer je od leta 2000 do 2003 v nadaljevanjih objavil mladinsko povest *Katedrala na Orehovi gori*, leta 2006 je izdal roman *Obsojeni na preteklost* (Rotis), literarni odmev na dogajanje po osamosvojitvi Slovenije. Pri Celjski Mohorjevi družbi je leta 2015 izšel njegov roman *Kukavice*.

Odlomek iz knjige

»V kamri tu zraven je čudovita skrinja s francoskimi intarzijami biserne barve ...«

»Kako pa veš, da so francoske?« se je vznemiril Andrej.

»Podobne reči sem videl na Dunaju v muzeju, pa so rekli, da je francoski rokoko.«

»Prej bi veljalo, da je klasicizem,« mu je ugovarjal Tom.

»Pokaži mi jo!«

Skupaj so se podali nekaj korakov po temnem podstrešnem hodniku. Srečko je odprl vrata v prostor, ki ga je Andrej namenil Antonu za bivanje. Bilo je hladno, prostor pa je imel vonj po podstrešju. Podstrešje je bilo temno, le skozi tanko snežno plast na oknu je pronicala blede svetloba. Nekaj časa je trajalo, da so našli stikalo za luč. Na vseh stvareh je bilo obilo prahu. Že dolgo ni nihče ničesar prestavljal, kaj šele brisal prah. Srečko je pokazal v kot ob steno, kjer je bila naložena skladovnica ostankov starega opaža, ki so ga pred leti vrgli iz kuhinje.

»Tu spodaj, vidita, je shranjena ta dragocenost. Le komu v hiši pri dedku ni bila všeč, da je pristala tu?« je glasno razmišljal Srečko.

»Jaz bi jo takoj odkupil,« je hitel Tom, »kaj ne vidita, kako se v odsevu žarnice lesketa cvetlični motiv na stranici?«

»To je prava kulturna sramota,« je še dodal tišje, da fanta ne bi bila užaljena.

»Preselil jo bom v svojo sobo, potem ko bom tod temeljito pospravil in očistil,« je hitro rekel Andrej, da Tom slučajno ne bi pomislil, da bi jo lahko odpeljal. »Tako se bo prostor dalo pametneje izkoristiti.«

»Boš pa imel veliko dela, če se boš lotil pospravljanja!« je rekel Tom. »Vidim, da te že srbijo prsti, da bi skrinjo odprl.«

»Če mu bosta mama in ata dovolila brskati po njej. Kolikor vem, je bila ta skrinja nekoč pri starih starših,« je pripomnil Srečko. »V njej so družinske skrivnosti. Tudi stare knjige. Pa razna pisma. Če boš kdaj pisal roman o naši družini, boš takšno gradivo potreboval, kajne?«

»Pisati je lahko,« je pripomnil Ilić, »napisati pa je težje. Ni vsak gimnazijec Josip Jurčič. Če si pesnik, je dosti lažje priti do zbirke. Zato pa je danes toliko pesnikov.«

Andrej se je hotel lotiti dela, pa mu je Srečko odsvetoval:

»Prehladno je in preveč prašno, pa še oblečen nisi primerno. Okna zaradi snega ne moreš odpreti, da bi prezračil. Marsikaj bo potrebno odnesti in sežgati.«

Andrej se je moral strinjati z bratom in skupaj so zapustili ropotarnico. Odločil se je, da bo začel raziskovati, ko bo sam. To, da je skrinja morda dragocena, mu ni bilo tako pomembno.

Bolj kot to ga je zanimalo, kaj je v njej.

(Str. 118–119)